

Sygn. akt VI U 2438/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant st. sekr. sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2014 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania **M. G.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.**

z dnia 11 lipca 2013 r. znak(...)

w sprawie: **M. G.**

przeciwko: **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych**

Oddziałowi w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

I zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonemu M. G. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 czerwca 2013 r. do dnia 30 listopada 2016 r.,

II stwierdza odpowiedzialność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt VI U 2438/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 lipca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. , na podstawie przepisu art.12, 57 i 61 oraz 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku nr 153, poz.1227), odmówił ubezpieczonemu M. G. prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 czerwca 2013 r., powołując się na orzeczenie wydane przez komisję lekarską ZUS nie stwierdzające u ubezpieczonego występowania dalszej niezdolności do pracy.

Odwołanie od powyższych decyzji złożył ubezpieczony, wnosząc o przyznanie mu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy i uzasadniając to stanem swojego zdrowia.

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonego organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczony M. G., lat (...) (posiadający wyuczony zawód cukiernika, ostatnio zatrudniony jako pomocnik cukiernika) do dnia 31 maja 2013 roku był uprawniony do renty z tytułu częściowej, okresowej niezdolności do pracy. W dniu 20 maja 2013 roku złożył w organie rentowym wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres. Pozwany organ rentowy poddał go badaniu przez lekarza orzecznika ZUS i komisję lekarską ZUS, którzy w wydanych orzeczeniach nie stwierdzili u ubezpieczonego występowania niezdolności do pracy.

-okoliczności bezsporne

W celu zweryfikowania orzeczeń wydanych przez lekarza orzecznika i komisję lekarską ZUS Sąd powołał zespół biegłych sądowych: neurologa, psychiatry, psychologa.

Biegli w opinii z dnia 8 listopada 2013 rozpoznali u ubezpieczonego następujące schorzenia:

- padaczkę z napadami częściowymi wtórnie uogólnionymi,
- organiczne zaburzenia nastroju i osobowości,
- upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim.

W ocenie biegłych stan zdrowia ubezpieczonego powoduje w dalszym ciągu częściową, okresową niezdolność do pracy do listopada 2016 roku. U ubezpieczonego występują zaburzenia wymienione powyżej, przebieg zaburzeń ma charakter przewlekły, w czasie ulegało natomiast zmianie nasilenie poszczególnych objawów. Biorąc pod uwagę obraz kliniczny zaburzeń, nasilenie i częstość objawów, dotychczasowy przebieg choroby biegli stwierdzili, że w wyniku systematycznego leczenia nie osiągnięto trwałej poprawy stanu zdrowia ubezpieczonego. Badany jest leczony z powodu padaczki od 2009 roku, codziennie przyjmuje leki, napady padaczkowe, stanowiące zasadniczy przejaw tej choroby, są zjawiskiem nagłym, mimo systematycznej terapii nadal występują. Badany wymaga dalszego leczenia w celu zapewnienia efektywnej długotrwałej poprawy. Obecnie badany przejawia również zaburzenia w sferze afektywno-behawioralnej, obserwuje się trwałe deficyty poznawcze oraz zaburzenia nastroju z objawami obniżonego nastroju i rezygnacji. Powodują one znaczne trudności w organizowaniu codziennego toku zajęć w zakresie współpracy, motywacji oraz wykonywania i wydajności pracy.

Wobec powyższego biegli nie podzielili orzeczenia lekarza orzecznika i komisji lekarskiej ZUS, podstawą wydanej opinii przez biegłych były te same dowody, którymi dysponował pozwany organ rentowy.

-dowód; opinia biegłych k. 11-12 akt sądowych

Po zapoznaniu się z wydaną przez biegłych opinią, pozwany zgłosił do niej zastrzeżenia, w których wskazał, iż ubezpieczony podczas postępowania przed ZUS nie zgłaszał objawów psychiatrycznych, rozpoznanie organicznych zaburzeń nastroju i osobowości stanowi nową okoliczność, wątpliwości budzi fakt, iż biegły psychiatra po 1 razowym badaniu stawia takie rozpoznanie, mimo, iż od wielu lat badany nie leczy się psychiatrycznie, nie był hospitalizowany, a leczący neurolog nie widzi konieczności skierowania ubezpieczonego do psychiatry. Ubezpieczony nie pracował na wysokości, przy maszynach w ruchu.

Wobec powyższego organ rentowy wniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych, lub oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Sąd uwzględnił wydaną przez biegłych opinię i uznał ją za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych.

Opinia biegłych została szczegółowo uzasadniona, a ponadto wnioski w niej zawarte nie nasuwały wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegli są bowiem doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego. Opinię wydali po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego oraz po przeprowadzeniu stosowanego badania ubezpieczonego. Stanowisko swoje fachowo, logicznie i wyczerpująco uzasadnili, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego w tym przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnego zespołu biegłych, w dokumentacji leczenia ubezpieczonego znajdują się karty leczenia psychiatrycznego ubezpieczonego już od dzieciństwa. Nadto zdiagnozowane u ubezpieczonego organiczne zaburzenia nastroju i osobowości są jedynie chorobą współistniejącą, głównym schorzeniem odwołującego jest padaczka z występującymi średnio raz w miesiącu napadami padaczkowymi.

Sąd nie podziela zastrzeżeń sformułowanych przez pozwany organ rentowy, bowiem stanowią one jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami poczynionymi przez oba zespoły biegłych, organ rentowy nie wykazał ponadto na czym polega poprawa w stanie zdrowia ubezpieczonego, do czego był zobowiązany w świetle przepisu art. 232 kpc. Wbrew twierdzeniom organu rentowego ubezpieczony, co wynika ze złożonych przez niego zeznań (zapis AV k. 35v akt sądowych) pracując jako pomocnik cukiernika wykonywał prace przy maszynach w ruchu, która to praca z uwagi na występujące u niego napady padaczkowe(średnio raz w miesiącu) jest dla niego przeciwwskazaniem.

Przedmiotem niniejszego postępowania jest prawo ubezpieczonego do renty z tytułu niezdolności do pracy. Spór stron w tej kwestii należy więc rozstrzygać w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych / t.j. Dz. U. z 2009 roku nr 153 poz. 1227/, a ściślej rzecz ujmując m.in. o treść art. 57 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresie składkowym lub nieskładkowym albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Na podstawie przepisu art. 58 w/w ustawy: warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

- 1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
- 2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
- 3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
- 4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
- 5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

2. Okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Podstawą przyznania renty jest ustalenie, że osoba dochodząca tego świadczenia jest niezdolna do pracy, a więc jest częściowo lub całkowicie niezdolna do wykonywania zatrudnienia, a po przesądzeniu tej przesłanki, czy posiada ona wymagany okres zatrudnienia i czy niezdolność do pracy powstała w odpowiednim okresie.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności po przekwalifikowaniu. Częściowo niezdolną

do pracy jest zgodnie z ust. 3 cytowanego przepisu osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Oceniając stopień niezdolności do pracy należy, w myśl art. 13 wymienionej ustawy, uwzględnić stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, możliwość przekwalifikowania zawodowego biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Dokonując analizy stanu zdrowia ubezpieczonego przez pryzmat wszystkich wymienionych wyżej przesłanek, Sąd doszedł do przekonania, że występujące u ubezpieczonego schorzenia stanowią podstawę orzeczenia o niezdolności do pracy na dalszy okres wskazany w opinii biegłych.

Jak z powyższego wynika powód spełnia przesłanki uzasadniające przyznanie prawa do renty wymienione w art. 57 cytowanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, albowiem biegli lekarze sądowi w wyniku przeprowadzonego badania orzekli, iż ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję orzekając jak w wyroku.

W pkt 2 wyroku Sąd Okręgowy zgodnie z przepisem art. 118 ust. 1a ustawy emerytalno- rentowej FUS z urzędu orzekł w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Zdaniem Sądu Okręgowego, w okolicznościach przedmiotowej sprawy wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego, bowiem dowody zaprezentowane w trakcie postępowania sądowego były tożsame z dowodami, którymi dysponował pozwany organ rentowy w trakcie prowadzonego postępowania orzeczniczego. Oznacza to, że przyczyną, dla której ubezpieczony uzyskał prawo do żadanego świadczenia dopiero w następstwie postępowania sądowego nie były dowody, do których organ rentowy nie mógłby się wcześniej ustosunkować a jedynie sama odmienna ocena stanu jego zdrowia dokonana przez biegłych sądowych, wobec czego wystąpiły podstawy do stwierdzenia odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

SSO Janusz Madej